

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 60 fillér

Az Élet

Szerkesztő SZENES BÉLA
Művészeti szerkesztő KÓBER LEÓ

1918 június 19.

II. évf. • 25. szám

◆ | 14. különszám: **BUDA** | ◆

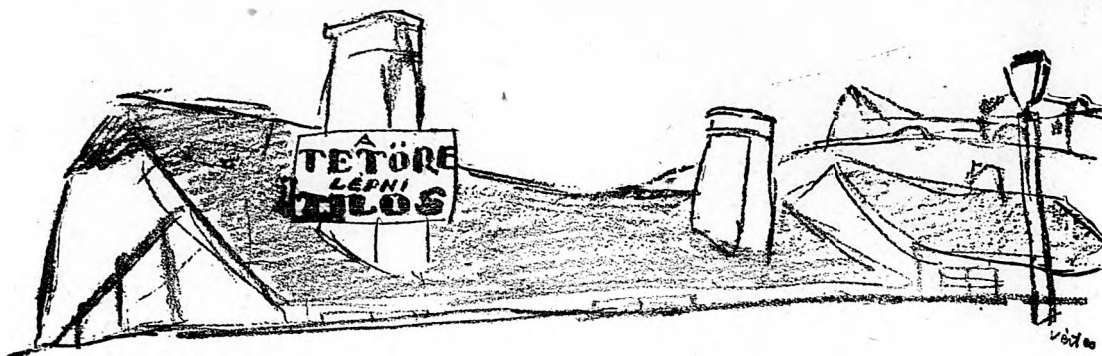
Utban Pestről Budára a propelleren

Kóber Leó

Egy hölgy (a propellerkapitányhoz): Mondja kapitány ur, de őszintén! — nem kell félnünk vihartól?

132

Idők változása

A multak szép romantikáját
Elfújták, hajh, az új szelek . . .
Már Buda sem a régi többé,
Árdrágítók a purgerek.

A régi erkölcs kútba hullott,
S a kopott sarki limlomos.
Ki csak sörért élt hajdanában,
Ma szintén hadimiljomos.

Az ódon sublódból kiszedték
A levendula-levelet
És százszoros áron eladták
Purzicsán és tea helyett.

A mezitábas Gréti most már
A pesti nagykorzón feszt,
Páholyba ül a prómiéren
S Alagon ezreket veszít.

A ruhája párizsi módi,
Selyem és csipke-rengeteg.
A Ritzbe jár ő és erénye
Hogy enyhén szóljak: lengeteg.

S esténként a családi körben,
Már arról folynak disputák,
Hogy Pestre költöznek s ott hagyják
Az ósdi, elmaradt Budát.

Lássuk a szerzőt

Major Henrik

Karinthy Frigyes

Londesz

Hatvany

Kosztolányi

Á Pesti Napló szerkesztősége így ünnepli Londesz Eleket, kinek oly nagy sikerrel adták Budán „A zöld kabát” című színművét

Buda

Vértés Marcell

Egyszerű megoldás

*E versnek egy budai nábob
A hőse.*

*Hogy hány milliója volt,
Pontosan nem tudta ő se.*

*A milliomost egy este
A vágy Pest után megeste,
Tehát átsétált Pestre.*

*Éjjel aztán hazafelé indult,
A hidnál hirtelen megállt,
Arcán nagy kín dult.*

*A dühtől megremegett hasa,
Mert észrevette, hogy zsebében
Nincs egy vasa.*

*Neki Budán milliói vannak,
Mondta a jegyszedőnek,
De hiába mondta annak.*

*Egy ideig reménytelenül állt ott
És sűrűn folyt a könnye,
Aztán hirtelen jó ötlete támadt:
Ugy ment át a hidon — mintha jönne.*

Miért égnek a lámpák a Gellérthegyen

Az öreg anyóka levelet kapott katonafiától, amelyben örömmel tudatja, hogy visszakérült a harc-térről és most Budán fekszik sebesülten ebben meg ebben a kórházban. Egyben nagyon szépen kéri az édesanyját, ha lehet, hát látogassa meg őt és hozzon magával egy kis harapnivalót, meg egy kis jó hazai bort.

Az anyóka szörnyen megőrül a jóhírű levélnek, el is ujságolja mindenkinek, akivel csak találkozik a faluban, aztán összekeres hamarosan, amit csak tud, a holmit berakja egy nagy-nagy két-fülű kosárba, a kosarat a fejebubbjára illeszti, aztán a gőzössel felfüstölög Budára. Mikor leszáll a gőzösről, — szörnyű ismeretlen neki minden — nem tudja, hova-merre menjen. Mert azt tartja, hogy az egész világ az ember nyelve alatt fekszik, hát minden tizedik lépésénél megáll és szépen meginstálja a járókelőket, hogy igazítsák el a baját, merre vezet az út abba a kórházba, amelyikben a fia fekszik. A jó emberek meg is mutatják neki az utat. Az anyóka megy-megy, görnyedezik a nagy füles-kosár alatt, pihen, aztán megindul, aztán megint pihen, aztán megint megindul. Közben esteledik, szürkül. A Gellérthegyen egymásután kigyúlnak a lámpák. Mikor az utolsó lámpa is kigyulladt már, az anyóka lassu, öreges csoszogással megérkezik a Gellérthegy alá. Alföldi asszony-lévén, még sohasem látott ilyen nagy hegyet. Rettenetesen elesodálkozik rajta, csodálkozása azonban akkor lép tetőpontra, mikor a nagy füles-kosár alól felpillant a hegyre és látja, hogy azon annyi sok-sok lámpa ég, mint tiszta éjszakákon a magas égen a csillag.

— Mért éghet azon a magas hegyen az a sok lámpa, mikor olyan drágán adja most a zsidó az olajat? — tűnődik magában, de sehogysem tudja megfejteni a rejtélyt.

Az alagut bejáratánál meglát egy szuronyos népfőlkelőt, odamegy hát hozzá, aztán megköveti:

— Mondja csak, jó fiam, mért égnék ezen a magas hegyen a lámpák?

A népfőlkelő ránéz az anyókára, hirtelen nem tudja, mit feleljen, majd elmosolyodik, aztán keze fejével végig simit a bajuszán:

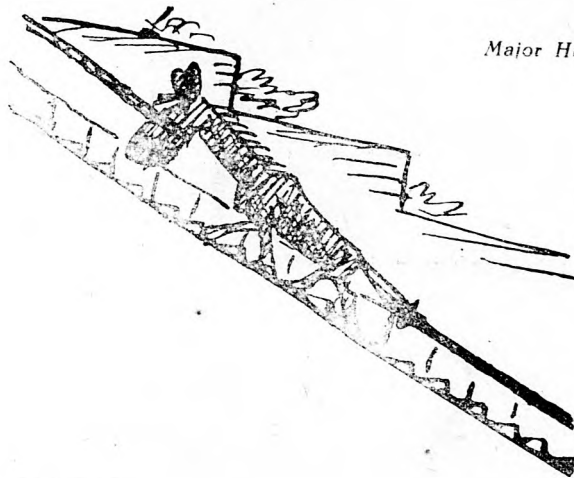
— Azért égnék anyám, — mondja ropogósan — hogy ezek a bolond pesti embörök nékije ne mőnjenek a sőtítbe a högynek, mikor iccaka Budára gyűnnek.

Nyáry Andor.

BUDA NEVEZETESSEGEI

A SIKLÓ

nagyon hasonlít a konflislóhoz, csak hogy a sikló felfelé lögatja a fejét. Mellső kopoltyuin kapaszkodik fel a hegyre; érdekes, hogy üllepén zápfogak nőttek ki, amellyel lefelé menet megfogózik, nehogy gyorsan csusszon. Táplálása háboru óta nagyon praktikus: a közönség a pénztárnál váltott sárga és piros jegyekkel eteti őt.

Major Henrik

A RÁCFÜRDŐ

a budaiaknak egymás ellen koholt bosszumüve. A haragos budaiak itt egymásra kenik a piszkukat; vizet mindenki szájába hoz magával, amelyet egymásra köpnek. A vadabb s többnyire soványabb budaiak masszöröknek mennek, hogy szabadon dühönghessenek; ekkor aztán a kövérebbekre rohannak s ököllel beleiket kigyurják.

AZ A RANTOTT CSIRKE,

amelyet már 100 év óta mindenkinek feltálnak; az illetőt, aki bedől neki, anyagilag s erkölcsileg egész életére megrontja. Mindenki ki szokta köpni, de még így is aránylag nagyon olcsó, mert a legtöbben beledöglenek; aki nem, az úgy elrontja a gyomrát, hogy nem kíván többé ilyen ingyenséget életében. A Révay-féle nagy Lexicon szerint Kecskeméthy az elsikkasztott millió felét Budán rantott csirke kére adta ki.

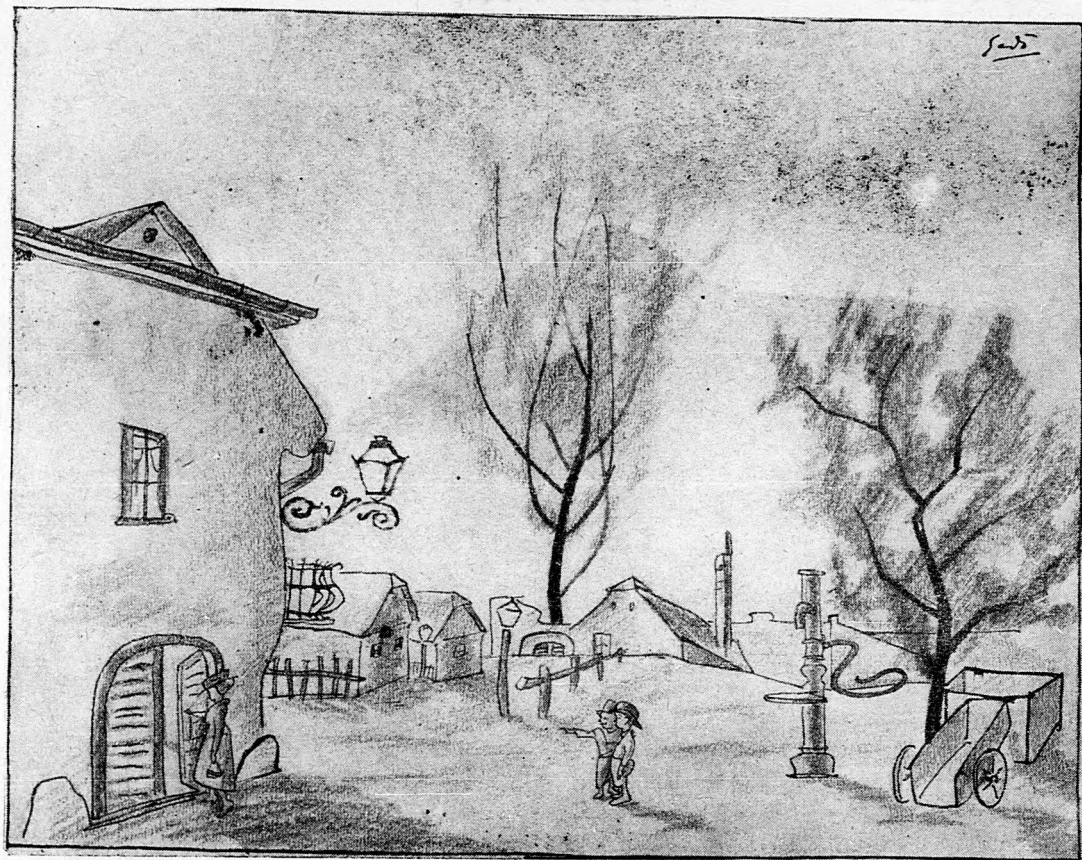

A BUDAI TERITÉK

művészi kivitelben, finom összeszáritott piszokból s légyköpetből előállítva. Allítólag a légyott szó is innen származik, mert ilyenkor minden légy ott van.

Budai kastélyok előtt

Griff Lipót

Egy pesti gyerek: Jé, Budán a tisztességes nők is földszintes házakban laknak?

Bucsu Budától

Szagos budai kerteken
Többé tán sose kergetem
A tavaszom...
Ellopták messzi városok
S míg eltűnődve vár a sok
Idegen kapu, bús fedél,
Én az életem — itt a tél —
Behavazom.

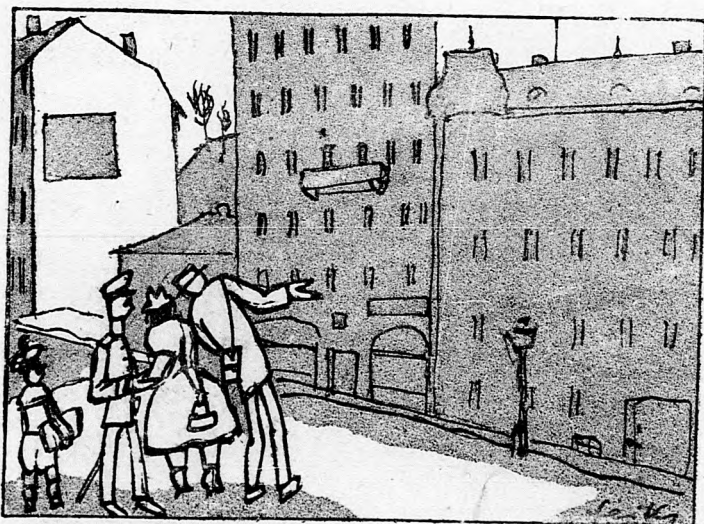
Isten veletek, budai
Zegzugoki furcsa utjai
A vár alatt.
Isten veled, Ilona-út,
Örökké üres, nagy redőt,
Csöpp vendéglő a hegytetőn
És kacér, szőke szeretőm,
Ki ittmaradt!

Most nyiladoz az ifjuság
S mint egy eleven cipruság.
Terül feléd.
Hiába minden viadal,
Még Óbuda is fiatal,
Az ég, ez aranytál, ragyog...
S az ifjuságom elhagyott,
Ó, jaj, elég!

Juhász Árpád.

Tabán

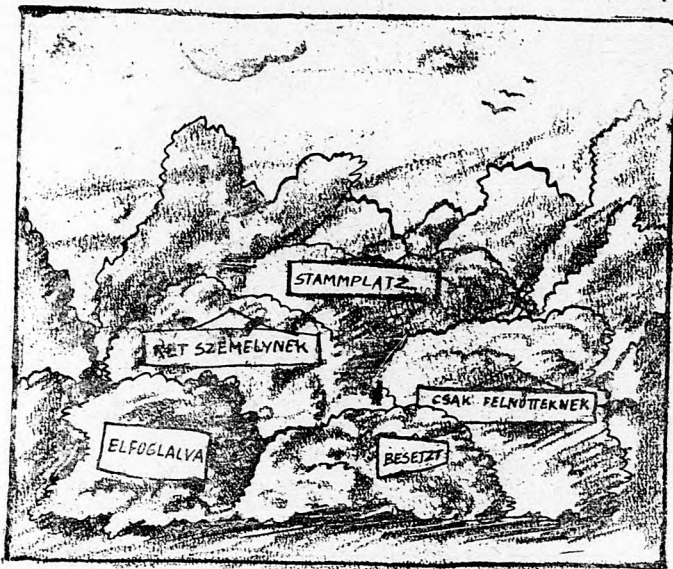
Fejks Jenő

Idégenvezető (olvassa a Baedeker-ből) Ez itt a Tabán,
melynek oly hangulatosak régi, apró földszintes házai.

A zugligeti erdőben

Gedő Lipót

Szerelmi kirándulás Budára

1918 nyarán.

Gyönyörű bűbajos tavaszi nap volt, élelmiszerbódék előtt való-
ságos élvezet volt ácsorogni — az
árdrágítók terpeszkedve ültek a
vágató omnibuszon és Picipuci
sóhajtva szólt az ócska fiákker
mélyében:

— Nézd Pucipuci, vigyél el en-
gemet valahova, messze-messze.

a természet lágy ölére — ahol
nem ösmer bennünket senki és
férjem nem tudhatja meg a reá
következő öt percben, hogy az én
érzelmeimet nem lehet maximális
hitvesi áron egy és mindenkorra
megvásárolni.

— Rendben van. — feleltem
dagadó kebellem — te isteni Pici-
puci — elviszlek oda, ahol a ma-
dár se jár, hol a szent természet
még abban a helyzetben van,
hogy megvédje a szerelmeseket a
durva kíváncsiságtól. Budára! ki-
áltottam bele a beszélő-csőbe és
egy alig észrevehető mozdulattal

lebocsájtottam a kék selyem fűg-
gönyt.

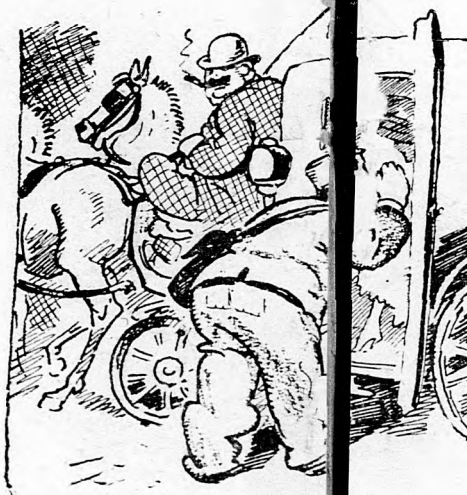
Picipuci megértően bólintott és
mi repülni kezdtünk a szerelem
szárnyain, mikor hirtelen zökke-
néssel megállt a kocsis — az ajtó
kirobbant és egy vörös kéz nyult
be rajta és megfogta Picipuci se-
lyem-harisnyás lábát.

— Kérem a jegyet, — szólt
stentori hangon.

— Eressze el először is a hölgy
lábát, — ordítottam. — Maga
paraszt.

— Én jegyszedő vagyok — és
azt szedek, amit kapok, — felelte
a barátom. Ha uraságod előre-
nyújtotta volna a jegyet, mint
ahogy a hölgy nyújtotta a lábát,
akkor mindjárt azt fogtam volna
meg. Ez híd kérem és itt hidpéNZ
járja. Meheet . . .

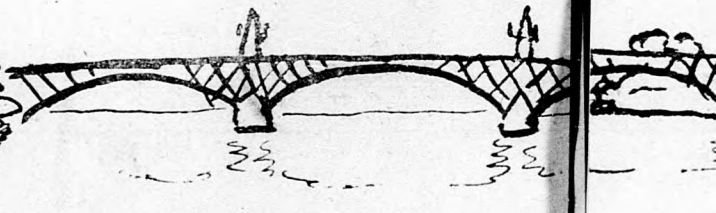
Az ajtó bedördült, Picipuci si-
etve kapta be a lábát és én ott
folytattam, ahol abban hagytam,
amikor egyszerre a kocsis hirtelen
megállt. Az ajtó felrobbant —
egy vörös kéz nyult be rajta és
megfogta Picipuci karját.

Kérem jegyet!

Látiátok fe... n szü
igy kerül a tifusz című nyava

— Kérem a jegyet, — szólt egy stentori hang.

— Eressze el először a hölgy karját, — maga paraszt, — ordítottam.

— Én jegyszédő vagyok és azt szedek, amit kapok, — felelte egykedvűen a barátom. Ha uraságod előre-nyujtotta volna a jegyet, mint ahogy a hölgy nyujtotta a karját, mindjárt azt fogtam volna meg. Ez alagut kérem és itt alagutpénz járja. Meheect.

Az ajtó bedördült. Picipuci sietve kapta be a karját és én ott folytattam, ahol abbahagytam, amikor a kocsi hirtelen megállt, mert az omnibusz-villanyosok, autók észvesztő zajában a kocsis leállította a lovakat.

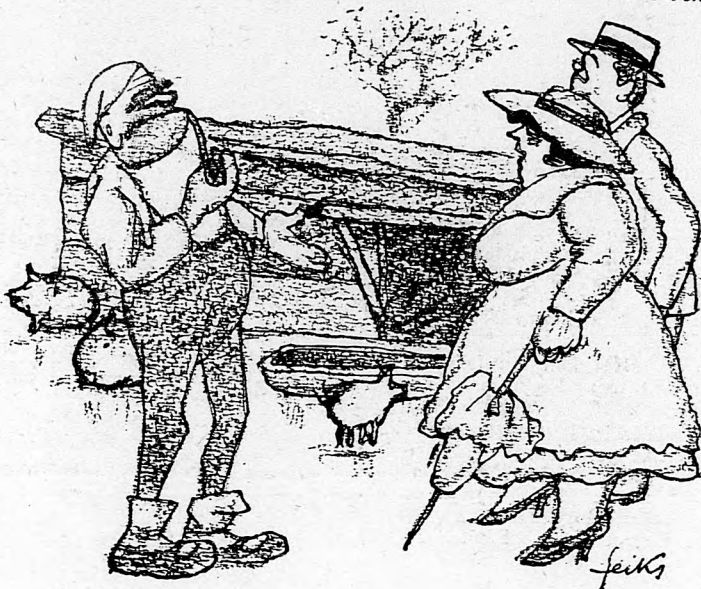
— Megőrült? — ordítottam a kocsisra. — Hajtson valami csendes gesztenyefasoros, magányos utra, nem pedig ebbe a zürzavarba.

— Szépen, — felelte a kocsis, akkor tessék Pesten maradni. Budán van a legnagyobb forgalom, ott nincs kicsikocsikicsikázás.

Beér Dezső

Budakeszin

Feiks Jenő

Sváb (a disznóóra mutat): Ez a nyári lakás még kiadó.

— Hajtson a Gellért-hegyre, — a Nap-hegyre, a Sváb-hegyre, a Rózsa-dombra, — hajtson valahova, ahol csönd van és nyugalom, hajtson édes jó kis nem-bánjamegkocsisbácsi, — esengtem — mert Picipuci homlokán vészes felhők tornyosultak.

— Majd csinálunk valamit, — dohogta az illető, — belevágott a lovak közé és mi repülni kezdtünk. Lassanként elmaradt mögöttünk a nagyvárosi zaj — elült a lármá — andalító csöndben ringatódtunk, madarak csicseregtek, a hold világított és Picipuci résmúlten tért magához több óráig

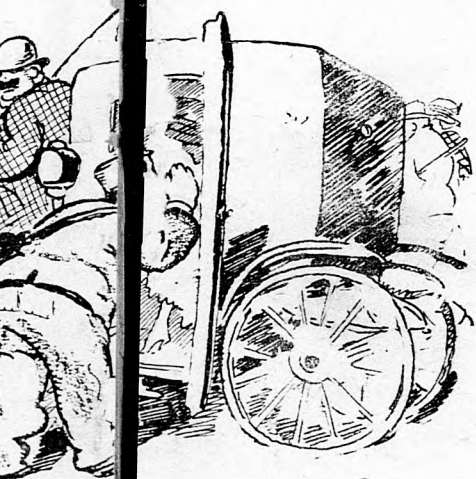
tartó önfeledtségéből.

— J Jesszus, hol vagyunk, hisz már egész sötét van, itt nem jár senki. Én félek! Mi lesz velünk?

Felszakítottam az ajtót. Körülöttünk magányos éjszaka fonta hallgatag fonalat és a fiákkeres bizalmas vigyorgással pattant le a bakról, orrom alá tartva óriás markát.

— Na, mit mondtam, nagyságos ur! Egész délután fel le kocsikáztunk az Andrásy-uton, mert ez az egyedüli csöndes hely ma Budán. Tessék kiszállni, itt a Sziv-ucca sarok

B. B.

Kérem jegyet!

szümtükkel,
cimünyavalya Budáról Pestre

Pólya Tibor

Vettem egy kecskét

— Mit tudjátok ti pestiek, milyen a jó meleg, frissen fejt tejcske! Évek óta színét se látjátok a tejnek. Mi budaiak, akik itt lakunk a napsütötte Pasa-
réten...

Nem fejeztem be a pestiekhez intézett eme kevély szavaimat, mert a feleségem félbeszakított:

— Hát megveszed?
— Meg hát.
— És hol fogjuk tartani?
— Hol? Akárhol. Elég tágas a lakás.

— Itt a harmadik emeleten! Hogy hozzuk fel?

— Nem kell azt felhozni. Én direkt egy hegymászó kecskét veszek.

Kiderült, hogy hitvesem ellenvéleményen van. De ki a döntő tényező a házban? Az-e, akinek véleménye van, vagy az-e, aki döntően tényez?

Megvettem a kecskét. Az első napon egy kis galibát okozott. No sebaj, kiheverem. A gyepre lépett, ahová tilos. Fizettem ötven korona birságot s a kecskéhez udvariasan így szóltam:

— Nagyon kérem, a következő alkalommal ne méltóztassék olyan helyen a füre lépni, ahol a sértány rongálása következtében ötvéntől ötszáz koronáig terjedhetek.

Rámnézett két okos szemével és azt mondta:

— Meceem.
De minden okossága ellenére se tudta kiheverni rossz szokását: mindig rálépett a füre. Én rendes polgár vagyok, hozzá budai, respektálok a szabályrendeletet, azt mondtam: akkor menjünk haza. Jött, jött, de a lépcsőházban megcsökönyösödött.

— Meceem!
Nem megy. Pedig hegymászó. De hetvennyolc lépcsőt nem mászik. Megfogluk, én meg az asszony és felvittük. Hálából illetlenül bánt nőmmel. Eppen amikor először volt rajta a fehér grenadinruha.

— Látod! — mondta szemrehányón az asszony.

— Majd illemlre tanítom — feleltem komolyan és bevezettem a kecskét egy fülkébe.

— Ha szüksége van valamire, csak tessék idejönni. Vagy szóljon és a szobalány majd visz önnek egy edényt.

— Meceem! — mekegte — és milyen elhatározott lény volt, sose tudtam rávenni, hogy illető edényt használja.

— Sebaj, a fő, hogy tejet ad.

Keresünk egy csendes budai vendéglőt

I.

Kónya Sándor

Egyelőre nem adott, mert nagyon sovány volt. Adtunk neki jó erőlevest, husikát, mártást. Nem kellett neki. A feketekávé is otthagya.

— Talán mert hadikávé — gondoltam és eszembe jutott, hogy a káposztát szereti. Vettem neki káposztát a zöldségesnél, a maximális áron valamivel feljebb, tizenhárom koronáért kilóját. Négyöt kilót evett belőle naponta, de megártott szegénynek. Hasmenést kapott. Azt a porcelánt még akkor sem akarta használni. Sőt annyira haragudott rá, hogy a kislányomat felöklelte, haránt. A kislányomat is. Ami persze a kisebbik baj. De hogy álltom el heves diareáját? „Merd álltom — magyarázta Juli, a házmester — atik nem at dejet, mik a szégetete nem jön rentbe.“ Adtam neki sót, Megnyalta, mert a fiatal kecske is megnyalja, de nem használt. Meleg flannelle köttem át a hasát. Ez se használt. Elhívtam a gólyanénit és herbateás beöntést adtattam neki. Nem állt el. Az ágyba fektettem. Kikiváncozott. Akkor már át kellett huzatni az ágyneműt. Mit csináljak szegénnyel?

A kecske közben a dolgozószobámban pihent. Ez jót tett neki, nem hallottam gyászos mekegését. Egy kis alkalmatlanságot itt is okozott. Megeveit három festményt: egy impresszionista tájképet, egy neoprimitív salátacsendéletet és egy ultramodern kompozíciót. Hogy melyiktől fordult fel, nem tudom, de az egyik — legalább a boncolásnál így állapították meg — határozottan rendbehozta a beleit. Hiába, a piktoránál se tudja az ember, melyik irány hasznos és melyik ártalmas.

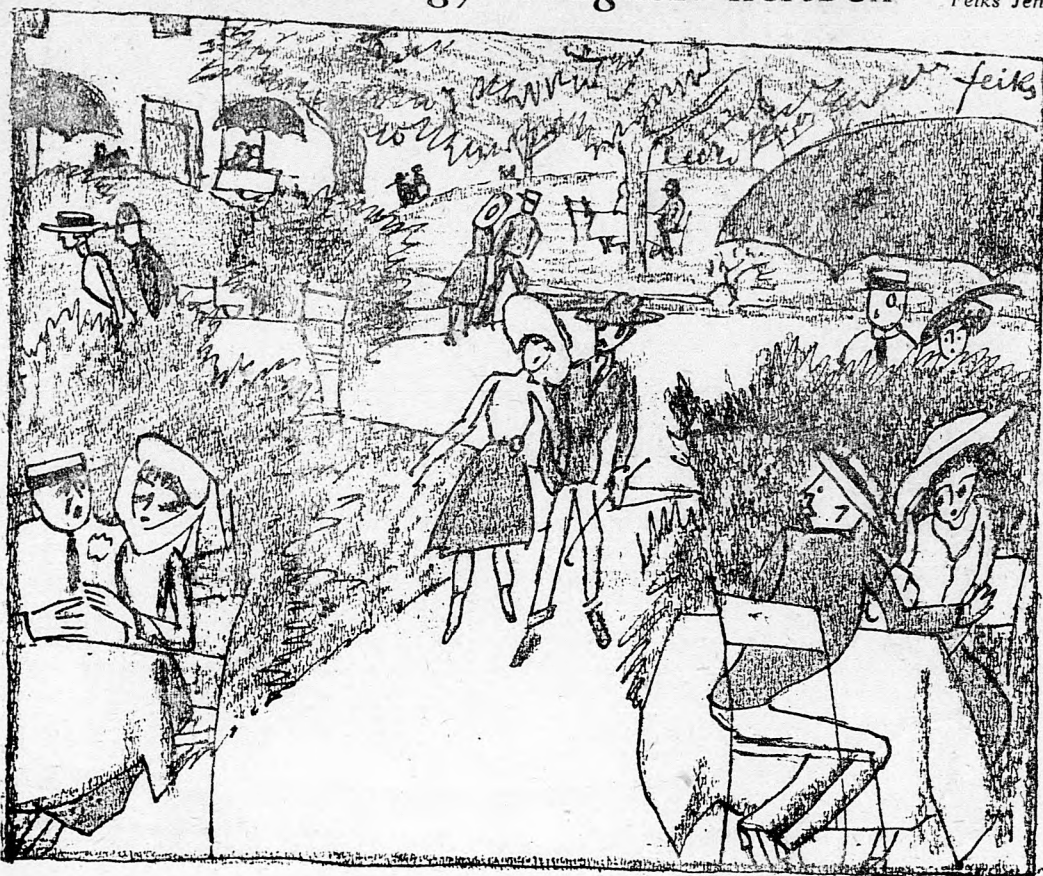
Kaczér Illés.

II.

A hűvösvölgyi Auguszt-kertben

Feiks Jenő

— Jé doktor ur, maga is itt van? Hogy ez milyen szerencsés véletlen!

melyek felettébb alkalmasak az idegenek idecsábítására. Világszerte híres például a Márványmenyasszony, a Vén diófa és a Politikus Grejzler, hol egyrészt kitünő rántott csirkét, másrészt kitünő turósgaluskát mutogatnak. E műtárgyak értéke oly nagy, hogy csak átutazó fejedelmek és amerikai milliárdosok vásárolhatnak az eredeti példányokról készült miniatűr másolatokat. A város egyik nevezetessége a Normafa, mely a greenwichi norma, vagy normál-óra mintájára irányt szabott a többi fáknek, hogyan nőjjenek. E fontos tisztség letéteményese azonban nemrég ledőlt és a budai fák most összevissza nőnek a legnagyobb rendetlenségben, mert nem tudják, hogy mihez tartsák magukat.

Művészete és irodalma rendkívül nagy. A városnak saját színháza van, hol operát, operettet, tragédiát és vígjátékot egyaránt játszanak. Minthogy azonban, mint egy előbbi fejezetben említettük, a bennszülöttek Koránfekvők, a színház csak nyáron van nyitva, mert télen délben két óraker kellene az előadást kezdeni, hogy a budaiak idejében lefekhessenek. A színház tanuskodik a budai építészlet fejlettségéről is, mely ebben az alkotásban csúcspontját érte el. Sajtója rendkívül elterjedt, van saját naponként megjelenő újságjuk, a Budai Napló, nem akarunk tulozni, de legalább ötszáz példányban fogy el.

Összefoglalás. Buda szép fekvésű, élénk iparu, népes város. Utleirók állítása szerint szoros kapcsolatban van egy Pest nevű várossal, mely szomszédságában, a Lánchid másik oldalán terül el.

Ez utóbbi jelentőségben azonban teljesen eltörlődött Buda mellett, melynek szépsége és kulturája magasan Pest felett van. Ezért igazságos dolog, hogy a pesti embernek fizetni kell a hidon, ha Budára akar menni, viszont a budainak nem kell, ha Pestre jön.

Zoltán Andor

Nem minden budai dologra buknak a derék pestiek

Esti
Rendes sétáját Buda felé
Irányítja a pesti,
Mert mindazt, ami budai,
Képzetele gyönyörűnek festi.

Van kivétel is úgy látszik,
A Várszínház habár
Budai intézmény.
Ha Bánffy-darabot játszik,
A pestiekre hiába vár.

Budai eredetű benzsülöttek

Nyár volt. A budakeszi-i erdő
Virágos ruhába öltözött
És egy budai poloska-pár
Átsétált a hidon
És Pestre költözött.

Kober Leó, lapunk művészeti szerkesztője utjából visszaérkezve ismét átvette a szerkesztést.

„Egyszer volt Budán kutyavásár!..“

avagy:

Igy keletkeznek a hadimilliók

Munkatársunknak a héten azt a megbízást adtuk, hogy az emlékezetes budai kutyavásárra vonatkozólag, amelyről a hagyomány is megemlékezik, szerezzék meg a hiteles adatokat. Kiküldött munkatársunk tehát egyik déli előtt átvillanyozott Budára. Itt egy kávéházban felültvén a „Budai Kutya Öl- és Cimjegyzék“, megtudta, hol van az „Első budai Kutyatársadalom Egyesületének“ hivatalos helyisége, ahova nyomban elszietett.

Kuvasz nevű komondor, az egyesület érdekében megöszült elnöke, a legszívélyesebben fogadta munkatársunkat, akinek érdeklődésére a következőket mondotta:

Miként tudja: Mátyás király idejében a király egy számadójuhászt gazdagon megajándékozott, mert ez a kutyáját felvitte neki Budára ajándékba. A juhász gazdája otthon felbuzdult ezen, eladta nyomban egész földjét és a pénzén kutyákat vásárolt össze, amelyeket szintén felvitt Mátyás királynak Budára. De felsült, mert a király, akitől ő gazdagabb ajándékot remélt, nem fogadta el az ajándékot, hanem elutasította a gazdát, mondván: „Egyszer volt Budán kutyavásár.“ Ugye, ezt így mondja el a hagyomány?

— Így.

— De hát mi lett a gazda sok kutyájával?!

— Nos, hát a gazda annak idején nem tudván mit kezdeni a kutyáival, őket potom árért egy Krakszelhuber Mátyás nevű budai timárnak adta el. Ez nyomban lehuzatta a kutyák bőrét, de mivel egyelőre ő sem kezdhetett velük semmit, elraktározta azokat házában a padlásán. Miután Krakszelhuber mester elhalt, a kutyabőröket utódai örökölték. A ma élő Krakszelhuber Flóriánnak azután nemrégiben eszibe jutott, hogy itt az ideje a kutyabőröket értékesíteni! A háborus konjunkturák nagyon is kedvezők, mert íme mindenki hadimilliomosodik, a hadimilliomosok a háborus

közélet terén kifejtett tevékenységükért egyre-másra kapják a nemesi okleveleket, a kutyabőröket e célra fel lehet használni! Felajánlotta tehát a kormány, hogy ő a kutyabőrök felhasználásával egy nemesi oklevélgyárat fog alapítani. Csakhamar sikerült neki egy képviselőt megnyerni nagyszabású tervének, aki azután kijárta a kormány, hogy az alapítandó gyár még szubvenciót is kapjon. A gyár megkezdte a működését. Nagy honorarium mellett nemesítéseket járt ki új hadimilliomosok számára s azok nemesi oklevelét a gyárában levő régi kutyabőrökre állította ki.

— Látja — sóhajtott a vén kutya — mi nyomorgunk, valósággal kutyául vagyunk, mások így gazdagodtak meg a mi bőrünkön.

Gábor Jenő.

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Rökk Széplátó-utca 9. Telefon: József 33-65. vagy József 5-93
Előfizetési árak: Egész évre 28 K, félévre 14 K, negyedévre 7 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Ujságüzem“ könyvkiadó és nyomda rti. nyomása
Budapest. VIII., Stáhlyau. 13.

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

**A KULTURA
KÖNYVKIADÓ-VÁLLALAT
KÖNYVEI!**

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

Fehérnemű régi árban | Egy öltöny vagy kabát
vásárolható, ha a nemet szabá-
dalmasított fűszkeseménypótlót
hasznádjuk. Mintaküldemény 10
csomag 8 koronáért bérmentve
megfestése K 1-1.30, ha
10 csomag ruhafestéket vásá-
ról 7 koronáért bérmentve
GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

NYAKKENDŐHÁZ

László Andor, Budapest, IV., Kigyó-
utca 5. és V., Deák Ferenc-utca 14.

**Szalmakalapok, nyakkendő-
uri divatárúk jutányos árban!**

Árjegyzéket 15 f. bélyegért küldünk.

SZINHÁZI ÉLET

Szerkeszti:
INCZE SÁNDOR

A színházlátogató
közönség legked-
vesebb lapja.

Az óbudai javasasszony

Kóber Leo.

Fenti kis ház baloldali a. taja egy óbudai javasasszony, jobboldali ajtaja egy híres óbudai orvos várótermébe vezet. E képünket szívesen átengedjük bármely orvosi hetilap számára közlés végett.

Egy benszülőtt budai panaszai

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Engedje meg, hogy a magam és földieim nevében őszinte és keserű vallomást tegyek idegen inváziótól szaturált, büszke és romlandó városunkról.

Immár több esztendeje, hogy féltve őrzött Budánkat a külvilág felfödözte és mótelyező hatásával nyugtalanítólag hat belső, békés életünkre. Az idegenek, kik általában az Ardrágitók és Lánckereskedők nemzetségéhez tartoznak, egyre nagyobb rajokban hatolnak át a Hidakon és irtó hadjáratot folytatnak partikuláris kulturánk ellen.

Multkor azt hittem mégis, hogy sikerült egy romlatlan, érintetlen budai, a magunk közönségéhez és erszényéhez mért kiskocsmát fölfedeznem, ahol még nem keresnek évszázados romantikát és biedermeier motívumokat új milliomosok és a körüti kávéházak terebélyes hölgyvendégei. Egy helyet találtam, hol még hamisítatlan sashegyi bort mérnek, kipirult arcu szép rácasszony a tulajdonosné és maga főzi a pompás halászlét; a vendéglős leül az asztalodhoz, Tisza Kálmánról beszél és maga is megiszik egy pohárral a borából, a sarokban öreg gitáros borzú, rekedt hangon énekel.

Azt hittem, megtaláltam vágyaim e helyét és tegnap este ismét elindultam vala, szívem boldog reményével.

De a düledező kis kocsmá elött elegáns autó állt. Beléptem. Azt hittem, nem bírom ki e látványt.

Egy asztalnál két férfi ült, a Lánckereskedők nemzetségéből és vas-tag szivarokat sziva, halkán süttogtak pazar vacsorájuk romjai fölött.

Két éve törzsvendégek e helyen,

melyet én csak most fedeztem föl!

Maradok szerkesztő urnak szomorodott szívével óbudai híve és tisztelője:

(paraszt.)

Az Alagut mélyén

Biró Mihály

Egy ember, aki elvesztette az alagutjegyet és nem mert kijönni

Huszadik századbeli boszorkányok éjféli találkozásása a Gellérthegyzen
Biro Mihály